

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 3 ust. 4 lit. a) ppkt (ii) dyrektywy 2000/31/WE ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że przez pojęcie środka podejmowanego przeciw „określonej usłudze społeczeństwa informacyjnego” można rozumieć również środek ustawowy odnoszący się do ogólnie opisanej kategorii określonych usług społeczeństwa informacyjnego (takich jak platformy komunikacyjne), czy też istnienie środka w rozumieniu tego przepisu wymaga podjęcia decyzji dotyczącej konkretnego przypadku (na przykład określonej z nazwy platformy komunikacyjnej)?
- 2) Czy art. 3 ust. 5 dyrektywy 2000/31 należy interpretować w ten sposób, że zaniechanie powiadomienia Komisji i państwa członkowskiego siedziby o podjętym środku, którego to powiadomienia należy dokonać zgodnie z tym przepisem w nagłym przypadku „w możliwie najkrótszym terminie” (później), prowadzi do tego, że środek ten – po upływie okresu wystarczającego dla (późniejszego) powiadomienia – nie może być stosowany do określonej usługi?
- 3) Czy art. 28a ust. 1 dyrektywy 2010/13/UE ⁽²⁾, zmienionej dyrektywą (UE) 2018/1808 ⁽³⁾, stoi na przeszkodzie stosowaniu środka w rozumieniu art. 3 ust. 4 dyrektywy 2000/31, który nie odnosi się do audycji i wideo stworzonych przez użytkownika udostępnianych na platformie udostępniania wideo?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego (dyrektywa o handlu elektronicznym) (Dz.U. 2000, L 178, s. 1).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2010/13/UE z dnia 10 marca 2010 r. w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych (dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych) (Dz.U. 2010, L 95, s. 1).

⁽³⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1808 z dnia 14 listopada 2018 r. zmieniająca dyrektywę 2010/13/UE w sprawie koordynacji niektórych przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich dotyczących świadczenia audiowizualnych usług medialnych (dyrektywa o audiowizualnych usługach medialnych) ze względu na zmianę sytuacji na rynku (Dz.U. 2018, L 303, s. 69).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio (Włochy) w dniu 10 czerwca 2022 r. – LR/Ministero dell’Istruzione, Ufficio scolastico regionale Lombardia, Ufficio scolastico regionale Friuli Venezia Giulia

(Sprawa C-377/22)

(2022/C 359/34)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Tribunale Amministrativo Regionale per il Lazio

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: LR

Druga strona postępowania: Ministero dell’Istruzione, Ufficio scolastico regionale Lombardia, Ufficio scolastico regionale Friuli Venezia Giulia

Pytanie prejudycjalne

Bez uszczerbku dla możliwości oceny pracy wykonywanej przez skarżącą w Zjednoczonym Królestwie dla celów prawa wspólnotowego, pomimo wystąpienia tego państwa z Unii Europejskiej, czy art. 45 ust. 1 i 2 TFUE oraz art. 3 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Unii nr 492/2011 ⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisowi takiemu jak przepis ustanowiony w art. 1 ust. 6 decreto legge (dekretu z mocą ustawy) nr 126/2019, przekształconego ze zmianami w ustawę nr 159/2019, zgodnie z którym dla celów udziału w konkursie nadzwyczajnym mającym na celu zatrudnienie na czas nieokreślony nauczycieli we włoskich szkołach średnich za ważną uznaje się wyłącznie pracę wykonywaną przez kandydatów na podstawie umów na czas określony w krajowych państwowych szkołach średnich, a nie

także w instytucjach tego samego szczebla w innych państwach europejskich, biorąc pod uwagę szczególnie cel rozpatrywanego postępowania, jakim jest zwalczanie zjawiska niepewności zatrudnienia w kraju? W przypadku, gdyby Trybunał nie uznał, że przepisy włoskie są abstrakcyjnie sprzeczne z ramami prawnymi Unii, czy przewidziane w nich środki można uznać za proporcjonalne *in concreto* w stosunku do wspomnianego celu leżącego w interesie ogólnym, jaki ma zostać osiągnięty?

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 492/2011 z dnia 5 kwietnia 2011 r. w sprawie swobodnego przepływu pracowników wewnątrz Unii (Dz.U. 2011, L 141, s.1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's Hertogenbosch (Niderlandy) w dniu 15 czerwca 2022 r. – X/Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

(Sprawa C-392/22)

(2022/C 359/35)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats 's Hertogenbosch

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: X

Druga strona postępowania: Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy w świetle motywów 3, 32 i 39 rozporządzenia dublińskiego (¹) i w związku z art. 1, 4, 18, 19 i 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej rozporządzenie to należy interpretować i stosować w ten sposób, że obowiązująca między państwami zasada zaufania nie podlega stopniowaniu, a co za tym idzie poważne i systematyczne naruszenia prawa Unii, których dopuszcza się przed przekazaniem potencjalnie odpowiedzialne państwo członkowskie w stosunku do obywateli państw trzecich, którzy nie zostali jeszcze przekazani wtórnie na mocy rozporządzenia dublińskiego, stoją bezwzględnie na przeszkodzie przekazaniu do tego państwa członkowskiego?
- 2) Jeżeli na powyższe pytanie zostanie udzielona odpowiedź przecząca, to czy art. 3 ust. 2 rozporządzenia dublińskiego w związku z art. 1, 4, 18, 19 i 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że w przypadku, gdy potencjalnie odpowiedzialne państwo członkowskie narusza w sposób poważny i mający charakter systemowy prawo Unii, to działając na podstawie rozporządzenia dublińskiego, przekazujące państwo członkowskie nie może automatycznie opierać się na obowiązującej między państwami zasadzie zaufania, lecz musi wyeliminować wszelkie wątpliwości lub też uprawdopodobnić, że wnioskodawca nie znajdzie się po przekazaniu w sytuacji, która nie odpowiadałaby wymogom wynikającym z art. 4 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej?
- 3) Za pomocą jakich środków dowodowych wnioskodawca może uzasadnić, że art. 3 ust. 2 rozporządzenia dublińskiego stoi na przeszkodzie jego przekazaniu oraz jakie standardy w zakresie postępowania dowodowego należy przy tym stosować? Czy biorąc pod uwagę zawarte w motywach rozporządzenia dublińskiego odesłania do dorobku prawnego Unii, na przekazującym państwie członkowskim spoczywa obowiązek współpracy lub weryfikacji warunków w państwie, do którego miałoby nastąpić przekazanie, czy też w przypadku poważnych i mających charakter systemowy naruszeń praw podstawowych wobec obywateli państw trzecich konieczne jest uzyskanie od odpowiedzialnego państwa członkowskiego indywidualnych gwarancji, że prawa podstawowe wnioskodawcy zostaną (jednak) uszanowane po jego przekazaniu? Czy odpowiedź na powyższe pytanie byłaby inna, gdyby wnioskodawca miał problemy z przeprowadzeniem dowodu w sytuacji, gdy nie jest on w stanie potwierdzić swoich spójnych i szczegółowych oświadczeń dokumentami, podczas gdy biorąc pod uwagę charakter tych oświadczeń nie można tego od niego oczekiwać?